

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně:

A. S., narozená dne X
státní příslušnost Ukrajina

zastoupená advokátem JUDr. Martinem Novotným
sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2023, č. j. CPR-28483-3/ČJ-2023-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2023, č. j. CPR-28483-3/ČJ-2023-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí ze dne 29. 6. 2023, č. j. KRPA-225510-7/ČJ-2023-000022-UA (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to ve vymezení doby zákazu pobytu, kdy tato doba byla zkrácena z původního jednoho roku na dobu šesti měsíců.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, stanovená postupem dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo rozhodnuto, že se na účastníka vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

3. Žalovaný porušil svou povinnost zjistit skutkový stav věci a v rozporu s procesními předpisy nepostupoval tak, aby zjišťoval rozhodné skutečnosti a důkazy ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Žalovaný rezignoval na provedení důkazů pro dostatečné zjištění skutkového stavu a upřednostňoval argumenty a důkazy svědčící v neprospěch žalobkyně, resp. svědčící pro její vyhoštění.
4. Žalovaný sice správně konstatoval a zjistil, že žalobkyně na území ČR pobývá převážně se svojí dcerou (narozenou v roce 1992) a její dcerou – tedy vnučkou (narozenou v roce 2021). Žalovaný se však dále již rodinnými poměry žalobkyně nezabýval. V této souvislosti již nezjistil, že právě pobyt dcery žalobkyně byl hlavní důvod pro přestěhování žalobkyně do ČR, jakož ani intenzitu jejich vztahu. Žalobkyně má svou dcerou velmi ráda a má k ní velmi blízký a intenzivní vztah, jehož důležitost je nyní zvýrazněna nutností její pomoci při výchově vnučky. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že na území ČR žalobkyně pobývá převážně spolu se svými příbuznými v pokolením přímém, a to se svojí dcerou a vnučkou. Tyto osoby přitom tvoří její nejbližší rodinu a žádné obdobně blízké rodinné či příbuzenské vztahy na Ukrajině žalobkyně nemá.
5. Žalovaný zcela rezignoval na provedení dalších důkazů, které mohly a měly sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Žalovaný nepřistoupil k provedení výsledku dcery žalobkyně a jejího manžela za účelem zjištění blízkosti jejich vzájemného vztahu.
6. Žalovaný tedy nedostatečně zjistil intenzitu vztahů žalobkyně s její dcerou a vnučkou a při absenci těchto skutkových zjištění uzavřel, že rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Takový závěr však neodpovídá skutečnosti, její odloučení od nejbližší rodiny by představovalo kruciólní zásah do jejího soukromého a rodinného života, nehledě na to, že se žalobkyně významně podílí na výchově své vnučky, která je nyní útlého věku a přítomnost babičky je pro rodinu zásadní.
7. Žalovaný rezignoval na svou povinnost zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Absenci skutkových zjištění pak nahrazoval svými, převážně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nesprávnými, úvahami a spekulacemi, pročež rozhodl v rozporu s příslušnými právními předpisy, když upřednostňoval argumenty a důkazy svědčící pro vyhoštění žalobkyně.

8. K důkazu byla navržena svědecká výpověď dcery žalobkyně a jejího manžela.
9. Žalobkyně nepopírá, že v době, kdy byla provedena namátková kontrola oprávněnosti jejího pobytu na území ČR – tedy dne 29. 6. 2023 – nedisponovala příslušnými oprávněnými pro pobyt na území, žalobkyně se však ke správnímu orgánu I. stupně dostavila za situace, kdy se svým současným zaměstnavatelem již řešila legalizaci svého pobytu na území ČR. K pozbytí její zaměstnanecké karty totiž došlo výhradně v důsledku administrativní chyby na straně zaměstnavatele, když se žalobkyně domnívala, že byly veškeré formální požadavky pro její legální pobyt a výkon zaměstnání na území ČR naplněny. Žalobkyně přitom na území ČR měla uzavřenou pracovní smlouvu a vykonávala příslušné zaměstnání, k čemuž nyní nemůže docházet toliko v důsledku uvedeného formálního pochybení. Žalobkyně i zaměstnavatel mají zájem na pokračování pracovního poměru.
10. Dle závěrů ustálené soudní praxe je přitom v těchto případech na místě aplikovat ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a příslušné správní řízení o vyhoštění zastavit, a to právě s odkazem na zásadu přiměřenosti.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný napadené rozhodnutí považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Žalobkyně vůbec reflektovala skutečnost, že žalovaný shledal důvod pro změnu napadeného rozhodnutí a snížil dobu, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území členských států Evropské unie z jednoho roku na dobu 6 měsíců, kdy přehodnotil argumenty a důkazy svědčící právě ve prospěch žalobkyně. Žalobní námitky jsou naprosto totožné s námitkami odvolacími, proto se žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
13. Účastnice řízení pobývala na území ČR na základě povoleného dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 22. 6. 2022 do 21. 6. 2024. Tato zaměstnanecká karta zanikla ke dni 24. 12. 2022 v souladu s ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť došlo k ukončení pracovního poměru ke dni 25. 10. 2022. Z důvodu zániku zaměstnanecké karty dle ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k 24. 12. 2022 zanikla oprávněnost k pobytu na území dle ust. § 47 odst. 4 téhož zákona. Poté mohla účastnice na území pobývat na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny. V souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni), do dne 24. 3. 2023, a tudíž ode dne 25. 3. 2023 se na účastnici řízení nevztahovala úleva od povinnosti mít během pobytu na území smluvních států vízum.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Účastnice tak na území ČR pobývala od 25. 3. 2023 do 29. 6. 2023, kdy byla kontrolována, bez platného oprávnění k pobytu.

14. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 29. 6. 2023 uvedla, že do ČR přicestovala ze Slovenska dne 6. 8. 2022, kdy účelem její cesty do ČR bylo zaměstnání. V minulosti (roku 2017) již pracovala v ČR. Účastnice nevystoupala, protože nevěděla, že její zaměstnavatel neprovedl změnu zaměstnavatele, dalším důvodem byla válka na Ukrajině. Na území ČR žije její dcera, která zde žije se svým manželem a dcerou. Účastnice dále uvedla, že bydlí se svou dcerou a její rodinou v pronajatém bytě, sdílí tedy společnou domácnost. Dcera má povolený dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty. Účastnice není rodinným příslušníkem občana EU, není jakkoliv závislá na jiné osobě stejně jako se nemusí starat o jinou osobu a nemá vyživovací povinnost na jinou osobu.
15. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že účastnice pobývala na území ČR ode dne 25. 3. 2023 do dne 29. 6. 2023 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Tímto jednáním porušila ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území ČR s platným cestovním dokladem a platným oprávněním k pobytu, není-li stanoveno jinak, čímž naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, kde bylo namítáno, že správní orgán I. stupně svým postupem zásadně porušil svou povinnost zjistit skutkový stav věci, kdy v rámci napadeného rozhodnutí sice správně konstatoval a zjistil, že účastnice řízení na území pobývá převážně se svojí dcerou narozenou v roce 1993 a vnučkou. Správní orgán I. stupně nezjistil, že právě pobyt dcery a vnučky byl hlavní důvod pro přestěhování. Není správný závěr, že na Ukrajině má účastnice nepochybně větší rodinné vazby než-li na území ČR. Dále bylo v odvolání namítáno, že k pozbytí zaměstnanecké karty účastnice řízení totiž došlo výhradně v důsledku administrativní chyby na straně zaměstnavatele, když se účastnice řízení domnívala, že byly veškeré formální požadavky pro její legální pobyt a výkon zaměstnání na území ČR naplněny. Účastnice přitom na území ČR má uzavřenou pracovní smlouvu na hlavní pracovní poměr u zaměstnavatele Spousty a od uzavření smlouvy vykonávala příslušné zaměstnání, k čemuž nyní nemůže docházet toliko v důsledku uvedeného formálního pochybení. Jak účastnice, tak její zaměstnavatel přitom mají zájem na pokračování pracovního poměru. V poslední námitce měla účastnice za to, že nelze odhlédnout od zcela mimořádných (zejména politických) okolností, které se v současnosti odehrávají na území Ukrajiny, kam byla účastnice řízení, jakkoliv až po skončení války, vyhoštěna. Správní orgán I. stupně je povinen tuto bezprecedentní situaci reflektovat v rámci napadeného rozhodnutí. Dle rozhodovací praxe nejvyšší soudních instancí je třeba dbát mezinárodních závazků ČR. V této souvislosti je třeba zohlednit například přímo použitelné normy, z nichž plyne především právo na život, zákaz mučení (srov. čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Zásahy orgánů veřejné moci mají být použity až v případě společensky nebezpečných situací, a to zejména pokud dojde či má dojít k ohrožení zájmů chráněných zákonem. Naopak v případech, kdy nedojde k ohrožení žádného z těchto zájmů, by měl správní orgán I. stupně v souladu s principem minimalizace zásahů veřejné moci od uložení vyhoštění upustit.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně zjišťoval rodinné a soukromé vazby. Sama účastnice je v protokolu do výsledku účastníka

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

správního řízení ze dne 26. 6. 2023 uvedla. V odvolání pak upřesnila, že zde pobývá převážně se svojí dcerou, narozenou v roce 1993, dcera je držitelkou povolení k pobytu vydaného ČR. Správní orgán nepřistoupil k podání vysvětlení dcery, neboť již z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 26. 6. 2023 je zcela zřejmé, že účastnice řízení není na dceři nijak závislá a ani dcera na ní. Správní orgán I. stupně tedy neshledal důvod pro ustanovení její dcery jako dalšího účastníka správního řízení, tento úkon vyhodnotil coby nadbytečný a neúčelný a odvolací orgán se s tímto závěrem ztotožnil.

18. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně nesprávně konstatoval, že účastnice řízení má na Ukrajině nepochybně větší rodinné vazby, než-li na území ČR, což ale nemá oporu ve správním spise. S tím, že následné odloučení od nejbližší rodiny by představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, se ale odvolací orgán neztotožnil. Správní vyhoštění účastnice je podle názoru žalovaného zásahem do soukromého a rodinného života už ze své podstaty, v tomto případě však nejde o zásah nepřiměřený. Sdílení společné domácnosti se svojí dcerou, zetěm a vnučkou neznámá, že by tyto osoby byly na sobě existenčně závislé.
19. Poněkud nesrozumitelně působí námitka, že správní orgán I. stupně byl povinen reflektovat v rámci napadeného rozhodnutí politickou situaci na Ukrajině. Správní orgán I. stupně ve výroku napadeného rozhodnutí zcela jasně konstatoval, že není vycestování účastnice možné. Ministerstvem vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky, bylo vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování, kterým bylo konstatováno, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. Jelikož je stanovení doby k vycestování s ohledem na deklarovanou nemožnost vycestování bezpředmětné, nebyla doba k vycestování v napadeném rozhodnutí stanovena. Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, správní orgán I. stupně vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu, a to po vyžádání nového závazného stanoviska.
20. Situace ohledně pozbytí zaměstnanecké karty účastnice řízení, je námitkou, která souvisí s řízením o žádosti před jiným správním orgánem v jiném správním řízení. Pokud by se správní orgán I. stupně nebo odvolací orgán zabýval průběhem takového řízení, překročil by svoji věcnou příslušnost. Z lustrací vyplývá, že žádost o změnu zaměstnavatele byla podána dne 28. 11. 2022 a byla vedena Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Kopie pracovní smlouvy je přílohou doplnění odvolání účastnice řízení. Nicméně z lustrací je patrné, že k zániku zaměstnanecké karty dle ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců došlo k 24. 12. 2022. S tímto zanikla i oprávněnost účastnice řízení k pobytu na území dle ust. § 47 odst. 4 téhož zákona. Poté účastnice řízení pobývala za území ČR na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny a v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806. Účastnice řízení v minulosti pobývala a pracovala na území ČR oprávněně, takže o podmínkách, za jakých je oprávněna pobývat a vykonávat výdělečnou činnost věděla, či vědět měla. Nicméně nelze přehlédnout, že účastnice řízení dále setrvala na území v dobré víře, že je její podání bez závad. Nesporným faktem, který účastnici řízení polehčuje je zejména její aktivní přístup, kdy se sama jala situaci řešit, dostavila se před správní orgán I. stupně, kdy objasnila svoji situaci, a i po vydání napadeného rozhodnutí dbala poučení ze strany správního orgánu I. stupně, na základě čehož jí bylo následně uděleno dne 3. 7. 2023 vízum za účelem strpění pobytu na území. Z tohoto důvodu shledal žalovaný jako

odvolací orgán důvod pro změnu napadeného rozhodnutí a snížil dobu, po kterou nelze umožnit účastníci vstup na území členských států Evropské unie tak, aby byla přiléhavější k okolnostem daného případu, kdy doba 6 měsíců, po kterou nelze umožnit účastníci řízení vstoupit na území členských států Evropské unie, je v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Žalobkyně namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny. Soud této námitce nepřisvědčil.
25. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
26. Soud nikterak nezpochybňuje ani význam práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak však vyplývá z konstantní

judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06).

27. Správní orgány v řízení o správním vyhoštění posuzují přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele ex offio, obecně však platí, že *„nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeňého zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně aby o tom nabídl důkazy“* (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38). Je tedy primárně na cizinci, aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého života, neboť je to právě on, jemuž jsou tyto skutečnosti známy především (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35).
28. V projednávaném případě žalobkyně před prvostupňovým správním orgánem netvrdila žádné skutečnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobkyně pouze uvedla, že bydlí s dcerou, jejím manželem a vnučkou. Samotná tato skutečnost, bez rozvedení bližších okolností, neindikuje nepřiměřenost zásahu. Žalobkyně při pohovoru tyto vazby blíže nerozvedla, vypověděla, že nikomu neposkytuje vyživovací povinnost, že zde není osoba, vůči které by bylo ukončení jejího pobytu zde nepřiměřené. Za této situace prvostupňový správní orgán posoudil přiměřenost zásahu zcela adekvátně, když prvostupňový správní orgán hodnotil, že žalobkyně zde nemá žádný majetek ani žádné další vazby, na území Ukrajiny žila převážnou část svého života a nemá žádné zdravotní obtíže.
29. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že správní orgán nezjistil, že právě pobyt dcery žalobkyně byl hlavní důvod pro přestěhování žalobkyně do ČR, jakož ani intenzitu jejich vztahu. Žalobkyně má svou dcerou velmi ráda a má k ní velmi blízký a intenzivní vztah, jehož důležitost je nyní zvýrazněna nutností její pomoci při výchově vnučky. Žalobkyně, její dcera s manželem a vnučka tvoří její nejbližší rodinu a žádné obdobně blízké rodinné či příbuzenské vztahy na Ukrajině žalobkyně nemá. Žalobkyně navrhovala výslech dcery a jejího manžela za účelem zjištění blízkosti jejich vzájemného vztahu.
30. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně zjišťoval rodinné a soukromé vazby účastnice řízení, žalovaný hledal, že doplnění by bylo nadbytečné, neboť sama účastnice řízení svou situaci do protokolu popsala. Z poskytnutých informací je zcela zřejmé, že účastnice řízení není na dceři nijak závislá a ani dcera na ní. Žalovaný toliko korigoval závěr prvostupňového správního orgánu, že žalobkyně má na Ukrajině nepochybně větší rodinné vazby, než-li na území ČR, neboť takový závěr nemá oporu ve správním spise. Žalovaný uzavřel, že i přes tyto skutečnosti by odloučení od nejbližší rodiny nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Pro žalovaného bylo podstatné, že skutečnost, že žalobkyně sdílí společnou domácnost se svojí dcerou, zetěm a vnučkou, neznamená, že jsou tyto osoby na sobě existenčně závislé.

31. Soud toto hodnocení shledává dodatečným a věcně správným. V odvolání i obsahově téměř totožné žalobě žalobkyně navrhla výslech dcery a jejího manžela. Soud však konstatuje, že k tomuto kroku by bylo na místě přistoupit, kdyby byly žalobkyní relevantní skutečnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vůbec tvrzeny. Navrhovanými výslechy nelze chybějící tvrzení suplovat. Svědecké výpovědi jsou až důkazním prostředkem k ověření tvrzených rozhodných skutečností. Žalobkyně přitom ani v odvolání či žalobě netvrdila nic, co by nasvědčovalo nepřiměřenosti zásahu. Její tvrzení o vzájemně blízkých vztazích zůstala v obecné rovině, soud je názoru, že za situace, kdy jde o běžné rodinné vztahy, kdy okolnosti v rodině nejsou nijak mimořádné, není odloučení na dobu šesti měsíců nepřiměřené. K žalobnímu tvrzení, že právě pobyt s dcerou byl účelem přicestování žalobkyně do ČR soud konstatuje, že to neodpovídá výpovědi žalobkyně, která uvedla, že 6. 8. 2022 přicestovala za prací, stejně jako v předchozím případě v roce 2017. Při popisu motivace k dalšímu pobytu v ČR žalobkyně uvedla pouze nemožnost vycestovat z důvodu války na Ukrajině, nikoli soužití s dcerou a vnučkou (byť soud tuto další motivaci k setrvání v ČR nevylučuje).
32. Soud dále konstatuje, že žalobní tvrzení nijak nereagovala na zkrácení doby zákazu pobytu odvolacím orgánem z jednoho roku na šest měsíců, v žalobě není rozvedeno a konkretizováno, proč by odloučení žalobkyně od rodiny po tuto dobu mělo být nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud toliko odůvodnění žalovaného doplňuje v tom směru, že nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života není možné redukovat jen na situace, kdy jsou osoby na sobě vzájemně existenčně závislé, nicméně v projednávaném případě nebyly zjištěny ani žádné jiné významné skutečnosti, pro které by bylo možné nepřiměřenost zásahu konstatovat.
33. Soud tedy uzavírá, že se s otázkou přiměřenosti zásahu správní orgány vypořádaly dostatečným způsobem, ani soud neshledal důvod k provádění navrhovaných výslechů.
34. Žalobkyně nepopírala, že nedisponovala příslušnými oprávněními pro pobyt na území, k pozbytí její zaměstnanecké karty však došlo výhradně v důsledku administrativní chyby na straně zaměstnavatele, žalobkyně se domnívala, že byly veškeré formální požadavky pro její legální pobyt a výkon zaměstnání na území ČR naplněny.
35. Soud k této námitce konstatuje, že v případě naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není zavinění vůbec předmětem zkoumání, neboť správní vyhoštění není trestem, ale toliko správním opatřením státu, jehož účelem je dosažení stavu, kdy se na území ČR budou zdržovat pouze cizinci, kteří budou respektovat a dodržovat zákony ČR. Jde o regulační opatření na úseku migrace, které je nezbytným prvkem ochrany společnosti, ať už na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, veřejného pořádku či trhu práce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při zvažování délky zákazu pobytu zohlednil, že žalobkyně již sice v minulosti pobývala a pracovala na území ČR oprávněně, takže o podmínkách, za jakých je oprávněna pobývat a vykonávat výdělečnou činnost věděla, či vědět měla, nicméně podle žalovaného bylo nutné přihlídnout ke skutečnosti, že účastnice setrvala na území v dobré víře, že je její podání bez závad. Účastníci dále podle žalovaného polehčuje zejména její aktivní přístup, kdy se sama jala situaci řešit, dostavila se před správní orgán I. stupně, kdy objasnila svoji situaci, po vydání napadeného rozhodnutí dbala poučení ze strany správního orgánu I. stupně, na základě čehož jí bylo následně uděleno dne 3. 7. 2023 vízum za účelem strpění pobytu

na území. Z tohoto důvodu shledal žalovaný důvod pro změnu napadeného rozhodnutí a snížil dobu, po kterou nelze umožnit účastníci vstup na území členských států Evropské unie.

36. V projednávaném případě je tak zřejmé, že i okolnosti zániku zaměstnanecké karty a aktivita žalobkyně byly žalovaným zohledněny v její prospěch.
37. Lze tedy uzavřít, že podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně neshledává, samotná délka zákazu pobytu pak nebyla sporována.
38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. října 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.